

ANYA jogú NYELV

A BESZÉLT NYELV KEZDETEI

A nyelvhasználat megjelenéséről számtalan elmélet született, de a szakirodalom egyetért abban, hogy az őskőkori ember kb. Kr.e. 40 000 körül „összefüggően beszélt. Az *anyai ág* határozta meg a törzsi hovatartozást, s e törzsi társadalmak **egy őssanyára** vezették vissza magukat, akinek tisztelettel adóztak. Az elhunytak sírjukban különös zsugorított helyzetben feküdtek, a térdek gyakran az állat érintették.”- állapítja meg Az emberiség krónikája c. enciklopédia.¹ Gyakorlatilag magzati testhelyzetben, ami (isten)anya általi újjászületésbe /feltámadásba?/ vetett hitről tájékoztatja az utókort. (1. ábra)

Ezen matriarchális (anyajogú) társadalmak felbomlása a mezolitikumban kezdődött el.

1. ábra: Istenanya

Magzati testhelyzet

Séi Vénusz

ANYAISTEN

ANYA szavunk valószínűleg ennek az ősi női istennek a személynevéből származik. Hiszen az írott történelem hajnalán – latin betűs átírásban - ilyen istennevekkel találkozunk: AN, ANA, ANU: 'a Legfelsőbb Lény'; 'istenek anyja'. ANNA, ANNIA, INANNA: 'az Istenanya anyja', illetve: ANAHIT, ANAHITA: 'a Napisten szeplőtelen szűz anyja' értelemben. A szó mai jelentése: **'nő, akinek gyereke van'**.

FÖLMENŐK

Figyelemre méltó, hogy a magyar nyelv minden (égi világba) felmenő generációt egyértelműen *női* képviselőjével határoz meg:

ÜK/UKK/:

'a nagyszülő nagyanya; távoli női ős' értelmű szó a szanszkrit AKKO–val ('ősanya') mutat rokonságot. (Vö.: UKKON istennevünkkel és a finn 'UKKO'-val.)

DÉD/DÉDI/:

'a nagyszülő anyja', (Urgroßmutter)

BABBA/BÁBA/:

'az anya anyja', nagyanya, öreganya. Népmeséink vasorrú bábájának nevében 'szülésnél segítkező nő'. Azt a személyt jelöli, aki asszonylánya szülésénél segédkezik. Ő pedig nem más, mint ANNA, az istengyermek nagyszüleje. BABBA Mária, a csíksomlyai búcsú NAPbaöltözött ASSZONYa. (4.ábra)

„MAMA/MAMI” megszólítása is 'ősanya' értelmű. (Ld.: Csoga MAMI újkőkori mezopotámiai városnévbenⁱⁱ)

SZÜLŐ/SZÜLE/:

'az anya'; aki szül. (E szavunkról belátható, hogy férfira nem vonatkozhat.)

LEMENŐK

Az (égiből) e világra érkező első nemzedéket SZÜLŐ anyja hozza *világra*. Másképpen: fial, azaz 'önmagához hasonló dolgot hoz létre'. A jövevény– *nemétől függetlenül* – a szülő személy Fia. A szóvégi 'a' funkciója szerint is 3.sz. birtokos személyrag. (Pl.: ládafia, vásárfia, angyalfia, ki fia-borja?) Látni fogjuk, hogy több olyan rokonnevünk van, melyet birtokos személyrag nélkül „nem érzünk jónak”

BABA/BUBA/; DED/KISDED/:

A kialakulatlan másodlagos nemi jelleg miatt ugyancsak nemtől független elnevezésnek tűnhetnek, de BABBA és DÉD szavainkra hivatkozva *eredeti* jelentésük *leánycsecsemőre*, *kislányra* vonatkozhatott. (Vö.: BABAszoba; DEDÓ: 'kisDEDóvó')

GYEREK/GYERKE/:

'Közvetlen leszármazott.' Az '1 évesnél fiatalabb *nősténybárány*'(=JERKE) illetve a '*fiatal, még nem kotló szárnyas*'(=JÉRCE) állatszavunkkal rokonítható.

UNOKA/ÜNÖKE/:

'Valamely közvetett leszármazott'. Ezért emberöltőnként DÉD-, ÜK-, illetve SZÉP¹-előtaggal is használatos. Hangalakjában nem nehéz a 'kérődző állat fiatal *nősténye*' - fogalmat felismerni.(=ÜNÜ, ÜNYÓ, ÜNŐ.)

¹ SZÉP =(megszépült, azaz megboldogult)='BOLDOG' <https://wikiszótár.hu>

EGY LEHETSÉGES NŐHÁROMSÁG

Isten időn kívüliségét a legtöbb ismert vallás istenháromsággal fejezi ki. Például a hindu a lét semmivel nem jellemezhető Ősökének három arcát (Trimurti) a múltban teremő Brahma, a jelent fenntartó Visnu és a jövőt pusztítva megújító Siva személyében tudja megnevezni.

Mindhárman férfiak, így ez a vallás már patriarchális (apajogú) társadalomban jöhetett létre.

Láthattuk, hogy őseink az idő folyamában felbukkanó, *halandó nemzedékeket* kivétel nélkül nőinek tételezték. Gondolhatták-e akkor az idő feletti Istent, és Isten „három arcát” férfinak?

Vizsgáljuk meg először a Nap magyar nevét, mert központi csillagunkat minden műveltség legalábbis az isteni gondviselés látható megnyilvánulásaként tiszteli.

NAP:

’sugárzó égitest, amely körül a Föld kering’; ’időegység’

Mit kezdjünk ezzel a szóval? *Czuczor-Fogarasi* szótár szerint: ’APa’,N’ előtéttel/?ⁱⁱⁱ *Munkácsi Bernát* „NAj-Pi”, azaz: ’nő-fi’, ’Nő-APa’, *Tácsi István* „aNyA-aPa” androgün (hímnős) összetételből származtatja^{iv}. Cherchez la femme! (Mi *csak* a nőt keressük!)

NAPA:

’**anyós**’=anya-ős’(ritk.:’a feleség nővére’,’idősebb, nem vérrokon nő’)Ha a szóvégi ’a’ funkciója szerint is 3.sz. birtokos személyrag, kimondhatjuk, hogy a NAP jelentése:’az ember élete párjának, „szemefényének” teremő szülőanyja’!²

Ha már a „Napisten” **nem vérrokon nő**, a Háromságot is érdemes a sógorasszonyok között keresni. Az elmondottak alapján Anya-ős három gyermekének egyike idősebb, másika egykorú, a legkisebb pedig fiatalabb a jelenben folyó eseményeknél. (Népmeséink három királykisasszonya volnának? Nem biztos, ezért vizsgálódjunk tovább!)

Nyelvünk logikája a párt alkotó dolgokat *egységnek* tételezi, ezért ilyenkor nem is használunk többes számot:(-, *Tárd szét a karod!*”). Sőt a pár hiánya esetén két*fele* osztunk! (félszemű, fél *pár* cipő, felemás, felebarát, feleség)

EMBER:

az a *fél*,’**akinek asszonya van**’, tehát párja. (EM-PÁR; ÉN+PÁR)

ASSZONY:

Az ’életet létrehozó *fél*’. (Vö.: szanszkrit ACHSZIN: ’aki szülőképes állapotban van’)

FELESÉG:

’a pár *fele*’. (Eldugott helyeken a székelység és a csángóság ma is a házastársak *kölcsönös* megszólításaként használja!) Tehát jelen időnk istenadta égi párja nemétől függetlenül az anyaős, vagyis a Nap fia, (gyermek), azaz közvetlen leszármazottja. Saját nemünkön múlik, hogy az illető nő-e, avagy férfi. Ő a mátkapárunk, másképpen *aránk*.

² „az **anyós** valószínűleg a **napot** szorította ki a köznyelvből, amelynek írásos emléke már egy 14. szd.-i szójegyzékben megtalálható.”<http://www.arcanum.hu> (Morvay Judit - Bodrogi Tibor nyomán; ADT)

MÁTKA:

Kiválasztott kedves, jegyben járó szerető; „máskám, második énem **feletársam**, kit úgy szeretek, mint enmagamat.”/Magyar Nyelv (1862) Szótár/

ARA:

általában *jegy*es, de a **hit(v)es feleség** elnevezése is. (Az Etimológiai Szótár szerint 'lánynak vagy asszonynak fiatalabb *férfitestvére*'-t is jelentheti.)

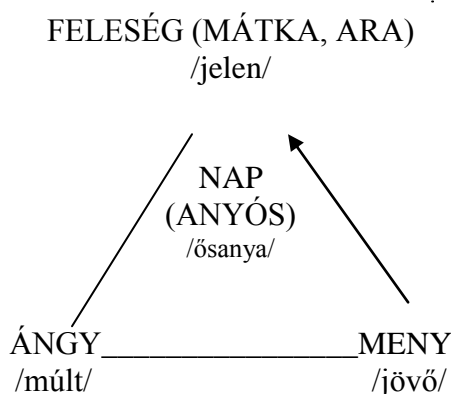
ÁNGY:

'a férj nővére', 'a bátya felesége'(általában '**idősebb férfirokon felesége**') Mindenesetre Aránál korosabb nő, ha nem éppen *a nővére*. Ki lehet hát a kishúguk? A

MENY,

aki 'fiúunk felesége' (ritk.rég.: 'öcsénk felesége'). Összegezve: '**fiatalabb férfirokon felesége**'; lánytestvéreinél, Ángynál és Aránál fiatalabb, férfpárjával nem vérrokon nőszemély.

Találtunk tehát egy logikus nőháromságot:³

2.ábra: Konty Kr.e. 7000 körül Konty Kr.e. 4000 körül

Konty Kr.u. 2017-12-körül

³ Jankovics Marcell talált egy másikat: E triászban a szűz és az anyaistennő (Kisasszony és Boldogasszony) mellett Szépasszony képviseli a szülőképes korban levő szerető feleséget. (Jelkép-kalendárium , 1997. p.244.)

MENNYBŐL AZ ANGYAL?

Mivel bizonyítható e női hármasság transzcendens természete azon túl, hogy van evilági férfi megfelelője? Egyik legősibb szógyökünk az '-R-'. Csínján bánunk vele, de látni kell, hogy a leszármazott nyelvek 'AR,'OR','UR' elő- vagy utótaggal alkotott névszói többnyire *„régi, értékes, magas, nemes, központi, királyi”* tulajdonságokat hordoznak.Pl.:a latin

ARA,-AE (f):

'fából készült emelvény', (magaslaton emelt) OLTÁR (=alta ara) Az égi kapcsolatteremtés földi helyszíne. Négyszög alaprajza, lábai szarkofágra, *ágyra* emlékeztetnek. /ÁNGY –ÁGY/.

ANGYAL:

'égi küldött; (szóbeli!) hír hozója' „Természetesen” a mindössze ezeréves közelmúlt latin átvételének tartják. De az ANGELUS a gyenge h-val kezdődő görög ΑΝΓΑΠΟΣ, az meg az „óperzsa” ANGAR(A) származéka. Persze így már értjük a kifejezést: Az *égből küldött* hANG URA: ÁNGY-ARA.⁴

MENNY:

'ég(boltozat); a láthatatlan szellem világának lakhelye; 'Coeli Coelorum/Coetum/'. Forrásaink közül azonban az Érdy kódex „meny**ny**bely Isten”-ről, Szenczi Molnár Albert Pastorium c. művében pedig „Menny aßbony”-ról ír.(„A magyar szó nny-es alaka másodlagos tövégi gemináció eredménye.”-állapítja meg a tudós szótárszerkesztő.) Csak nem ugyanarról van szó?

3.ábra: Kezdődik a szertartás Nut és Geb

Inanna és Dumuzi

A XIX. században még „országosan ismert volt a menyasszonyfektetés szertartása. A lakodalmat követő elhálás (tehát nászéjszaka) a padláson (*mennyezeten, boltozaton*) történt.” Az ANGYALI üdvözlés útmutatása alapján az OLTÁR alakú nászÁGYat, a „mennyezetes nyoszolyát” idősebb *nők* cipelik föl a ház égboltozhoz legközelebb eső pontjára, a MENNYEZETre^v. (MENY-ARAságba, Menny-uruszágba.) ARA ott földi felének(félfjének/ férjének) égi kiegészítőjévé válik. A házastársak testhelyzetét jól mutatják a kőori, az egyiptomi vagy a mezopotámiai ábrázolások.(3. ábra) A menyasszonyfektetés után a nyoszolyóasszony a menyecske hajából kontyot fésül. Ez a *kontyolás*.(2.ábra)

Az áldott állapotú Menny-asszony 9 hónap alatt éri el evilági asszony-állapotát. Akkor NAPvilágra hozza a jövő hírnökét, a következő emberpár felét, az EmberFiát, a Gyermeket. Magyarul: IGEN, MENNYBŐL AZ ANGYALT. (Jövő és múlt összeforrt!)

⁴ „Angara vagyok! – sikított bennem a döbbenet. Hangot hallottam! Azt mondta: Angara vagyok!” /A szerző nem keresi lelki vezetője nevének jelentését./ Semsei Angelika: LEMangURIA – Élet Tánc. Püski 2013. p.22.

ÖSSZEGZÉS

Családdal kapcsolatos szavainkat elemezve arra a megállapításra jutottunk, hogy nyelvünk matriarchális környezetben született, mert anyaágon vezeti a leszármazást és a rokonságot. Az életet teremtő boldog anya mintájára a Láthatatlan Teremtőt is szülő anyának, Nagy Boldog Asszonynak tételezi.(4.ábra) Ha e földi lét az örökkévaló világ tükörképe, akkor amott is (nem vérrokon) nőekkel találkozunk. Népmeséink három égi királykisasszonya valószínűleg ezen ősi háromság emléke.

Ez a gondolkodásmód összevethető a régészeti leletanyaggal. A felső paleolitikumtól (Kr.e. 40 000-) kezdődően a felismerhető nemű emberábrázolások 93 %-a nő. Az anyajogú társadalmak felbomlása, az ún. „neolit forradalom” a környezet éghajlatától függően Kr.e. 9 000-től fokozatosan hódított teret. Hozadékaként ezer éven belül kitört az első háborúk.^{vi} Konkrétan a Kárpát-medencei leletek között kb. 6 500 -5 500 évvel ezelőtt jelennek meg az ember elleni fegyverek,^{vii} azaz a patriarchális rendszer kézzelfogható bizonyítékai.

Ez azt jelenti, hogy ha a magyar *itt* őshonos nyelv^{viii}, akkor 7 000 éve már biztosan létezett. Viszont, ha bármikor (!) délről vagy keletről érkezett *ide*, jóval régebbinek kell tekinteni.

Anyanyelvünk „szerkezetének *kialakulása* visszanyúlik arra az időre, mikor még a jelenleg beszélt nyelvek többsége nem létezett, vagy nem hatottak a magyarlakta térségekre.”^{ix}: Még pontosabban: „A magyar nyelv az ősnelvek közé tartozik, amely már az afrikai elvándorlás korában elkülönült a többi nyelvtől, hordozói tehát már a felsőpaleolitikum idején eljuthattak a Kárpát-medence területére.”^x

Dr. Tarnóczy Zoltán
művészettörténész

HIVATKOZÁSOK

ⁱ Az emberiség krónikája. Officina. Budapest,1990. pp.13-15.(fordítás az 1988-as dortmundi kiadás alapján)

ⁱⁱ Bakay Kornél: Őstörténetünk régészeti forrásai. Budapest,2004. p.I./29;ill.: p.III/301.

ⁱⁱⁱ Czuczor G - Fogarasi J.:A magyar nyelv szótára. Pest, 1862.

^{iv} <http://web.tvnetwork.hu/toara>

^v Falvy Károly: Ritmikus mozgás - énekes játék. OPI,1990.p.201.

^{vi} Az ősember Magyarországon. 1980.p.249.(Gáboriné Csánk Vera)

^{vii} Douglas Price, 2001.Antiquity, vol.75.,pp.593-603.; és: László Gyula: Vértesszőlőstől Pusztaszerig. Bp.1974.

^{viii} Krantz,G.S.:Geographical Development of European Languages.New York,Bern,Paris,Frankfurt.1988.p.11.

^{ix} Bowring, J., Sir: Poetry of the Magyars, 1830.. Preface,VI.

x...Krantz id.mű p.72; Idézi Radics Géza: Eredetünk és őshazánk. <http://www.kincseslada.hu>

4.ábra: Nagyboldogasszony, Kis(boldog)asszony és a Gyermekek (MarosszentANNA)